

Není skok jako skok, aneb jak žabák Rosňa Rosňakovič ukazoval skok do vody, když o něco jde.

Můj přítel byl i žabák Rosňa Rosňakovič. Říkával, kdo uteče, vyhraje. Bydlel u nás na zahradě v jezírku. Ráda jsem se chodila k jezírku napít. Rosňa Rosňakovič byl velice temperamentní zelený žabák. Kdo někdy sledoval rtuť v teploměru, když teplota stoupá, tak asi takhle nějak rtuťovitě žabák jednal. Impuls rovnalo se akce. Nikdy nenechal nikoho na pochybách jak se věci mají. I já mám ráda jasnou řeč a tou Rosňa Rosňakovič mluvil.

Vzpomínám si, jak na pár dní zmizel a když se vrátil, jak natěšeně vyprávěl o své ženě Filujáně, se kterou si udělali dovolenou a odskákali spolu do nedalekého koupacího bazénu.

Z jejich pobytu v bazénu zůstaly na hladině tisíce malých perliček na provázku, které se po čase proměnily v malé pulce. Jaké překvapení bylo, když se v parném dni přišly děti lidí do bazénu koupat. Všude, kam se po vodě podívali, byli malí pulci Rosňakovičovi. Trvalo dva dny, než se dětem povedlo všechny malé žabky přestěhovat. Toho roku se celým okolím v podvečer ozývalo žabí kvákání. Kdo někdy takový žabí koncert slyšel, tak ví, o čem mluvím.

Žabák stěhování svých dětí pozoroval a když viděl, že jeho potomci mají hezké místo v přírodě pro svůj život, skočil do jezírka a ukazoval ve skoku, že když o něco jde, je skok lehčí.

No já nevím. Pro mě byl jeho skok stejný, jaké jsem u něho viděla mnohokrát. Možná ale ten žabákův slavnostní pocit dal tomu okamžiku skoku větší důležitost. Jakobych s ním v tu chvíli do vody skočila a pochopila, že v nenápadnosti je síla.

Když se žabák vynořil v jezírku na hladinu, tak jsem mu řekla jestli ví, jaké má štěstí, že si může vyskočit kdy chce. To já v kleci nemohla. Koulel na mě očima, nafukoval tváře a jeho slova byla jasná. “Orlíku, a nebyl ty si v tý kleci tejranej?” To mi přišlo vtipný, že to napadlo žábu a ne drůbežáře. Zlehka přicházel večer. A já poučená slepice Orel jsem byla ten den chytřejší o informaci, že kdo má oči k vidění, tak vidí.

